

פֶּרֶק ראשון

יש גבול!

אִמָּא קִיסָר עֲמָדָה בְּאִמְצַע חֵדֶר הַמְּגוּרִים שֶׁל בֵּיתָהּ, כְּשֶׁזְרוּעוֹתֶיהָ שְׁלוּבוֹת וְהַבָּעָה שֶׁל אִי־שְׂבִיעוֹת רָצוֹן עַל פָּנֶיהָ. הָיִיתָ שֶׁבִּדְרָד־כָּלֶל הָיִתָּה אִשָּׁה רְגוּעָה וְחִיכָנִית וּבַעֲלַת מִצַּב רוּחַ טוֹב, הָיָה הַדָּבָר אֲמֹר לְשִׁמֵּשׁ אֵיתוֹת שֶׁל אֲזָהָרָה עֲבוּר בְּנֵי הַבַּיִת, לְגַבִּי הַפְּאוֹת. אֲלֹא שָׁאף אֶחָד לֹא הִסְתַּכֵּל לַעֲבָרָה.

אֲלוֹ רַק הָיָה אֶחָד הַיְלָדִים שֶׁלָּה טוֹרַח לָשִׁים יָב וְלִשְׁאֹל אוֹתָהּ: "מָה קָרָה, אִמָּא?" – הָיוּ הָעֲנִינִים בְּבֵית מְשֻׁפַּחַת קִיסָר מִתְּגַלְגָּלִים בְּצוּרָה אַחֲרֵת לְגַמְרִי. אִם, לְמַשָּׁל, הָיִתָּה יוֹכִי בּוֹחֶרֶת אֶת אוֹתוֹ הֶרְגַע כִּדִּי לְסִפֵּר לְאִמָּה סִפּוֹר מִצְחִיק כָּלִשְׁהוּ, אוֹ שֶׁדָּנִי הָיָה שׂוֹאֵל אוֹתָהּ שְׂאֵלָה מֵאֲלָפֵי הַשְּׂאֵלוֹת שֶׁתִּמִּיד הָיוּ לוֹ בְּאַמְתַּחֲתוֹ, אוֹ – הִכִּי טוֹב – אִם שָׁרָה'לָה הַקִּטְנָה הָיִתָּה מוֹשֶׁכֶת בַּחֲצֵאִיתָהּ וּמִבְקָשֶׁת מִמֶּנָּה לְהִתְכַּפֵּף, וְהָיִתָּה מִדְּבִיקָה לְלַחֲיָה שֶׁל אִמָּא אַחַת

מהנשיקות המתוקות והדביקות שלה, הכל יכול היה להראות אחרת.

אבל ילדי משפחת קיסר פשוט לא היו מודעים לעבדה שהם אמורים לעשות משהו, כדי לשנות משהו.

וזה המראה שקלט מבטה של הגברת קיסר, שהלך ונעשה קודר יותר ויותר:

דני, בן החמש שלה, היה שרוץ בננוחות על המרבד שבחדר האורחים, כשאפו הסולד והמנמש תחוב בתוך ספר תמונות – ולפחות ששה-עשר ספרי תמונות אחרים מפזרים סביבו מכל צד ועבר, כמו שבירי אניה טבועה הצפים על פני המים.

חזקי ומוישי, בני השמונה והתשע, ישבו זה לצד זה על הספה, בוחנים בהערצה הודית את האספים המרהיבים שלהם. ערמות גבוהות, עד כדי סכנת התמוטטות, של מטבעות (של מוישי) ושל תמונות רבנים (של חזקי) היו מנחות על כריות הספה ועל משענות הצד. מדי פעם היתה ערמה זו או אחרת נופלת על הרצפה, בצלצול רם או בקולות רחש, וגורמת לשני הבנים לצחק, ולאמם – לחרק שנים.

ואז נח מבטה על הבנות. בפשט שביין הספה לרגלי שלחן האכל הגדול, ישבו חמש אחיות, שכלן נולדו באותה שעה. היתה זו חמישית קיסר המפרסמת: רבקה, זהבה, דיני, יוכי ותיקי (קצור של תקוה). חמישית בנות האחת-עשרה היו שקועות במשחק מונופול מלהיב. בחלק הזה של המרבד, היו פזורים די שטרי כסף, כדי לגרם לאמא קיסר להרגיש עשירה מאד, אלו הם היו

אַמְתִּיִּים, כְּמוֹכֶן. בֵּינְתִּים, הֵם רַק גָּרְמוּ לָהּ מוֹרֵת רוּחַ גּוֹבֶרֶת וְהוֹלָכָתָה.

הַחֲמִשׁ גַּם הִרְעִישׁוּ לֹא מַעַט.

"גַּם אֶת יְכוּלָה לְבָנוֹת כָּאֵן מָלוֹן," הִתְנַפְּחָה דִּינִי. "זֶה כְּתוּב בְּהוֹרָאוֹת הַמְּשֻׁחָק."

"מָה זֶה מְשֻׁנָּה מִה כְּתוּב בְּהוֹרָאוֹת?" הִחְזִירָה רַבָּקָה. "אַנְחֵנוּ תַּמִּיד מְשֻׁחָקוֹת כֵּךְ. רוֹצָה, טוֹב. לֹא רוֹצָה, לֹא צָרִיד."

דִּינִי פָּנְתָה לְאַחוֹת אַחֶרֶת. "מָה אֶת אוֹמֶרֶת, תִּיקִי? נָכוֹן שְׁאֵנִי צוֹדֶקֶת?"

תִּקְוָה חֲשָׁבָה לְרָגַע, וְאָז חִיָּכָה וְאַמְרָה: "אֲנִי אוֹמֶרֶת שְׂבוּאוֹ נִתֵּן לְדִינִי אֶת הַמָּלוֹן שְׁלֵה, וּבִתְמוּרָה, תִּקְבֵּל רַבָּקָה אֶת הַמְּשֻׁכְנָתָא הַשְּׁלִישִׁית שֶׁהִיא בְּקֻשָּׁה בְּסִיבּוּב הַקּוֹדֶם."

"אַבֵּל לִפִּי הַכְּלָלִים..." הִתְחִילָה דִּינִי לוֹמֵר.

"כִּתְרוֹן מְשֻׁלָּם!" קָטְעָה אוֹתָהּ זֶהְבָּה. "רַעֲיוֹן מַצָּלָח, תִּיקִי." הִיא חִכְכָּה אֶת כַּפּוֹת יָדֶיהָ זֹו בְּזוֹ. "קְדִימָה, בּוֹאוּ נִמְשִׁיךְ הֶלְאָה. יֵשׁ לִי תִכְנוּיֹת לְגַבִּי הָרַחוּב הָרָאשִׁי."

"תִּתְחַלְמִי," אָמְרָה יוֹכִי וְנִעְרָה אֶת הַקִּבְיוֹת. "מִבְּטִיחָה לָךְ שְׁאֲצִלִּיחַ לְקִנּוֹת אוֹתוֹ לְפָנֶיךָ!"

הַמְּשֻׁחָק נִמְשָׁךְ. תוֹךְ כְּדֵי הֶעֱבְרוֹת, הַקִּנּוּיֹת וְהַמְּכִירוֹת, הַהִלּוּאוֹת וְהַחֲזָרֵת הַחוּבוֹת וְכָלֵי, הִתְגַּלְגְּלוּ שֵׁשָׁה בְּתִים קִטְנִים בְּצַבֵּעַ יָרֻק וְכִשְׂמוֹנָה מֵאוֹת דּוֹלָרִים, בְּשֻׁטְרוֹת, אֶל מִתַּחַת לִסְפָּה, וְהִצְטָרְפוּ אֶל חֲלָקֵי הַמְּשֻׁחָק הַשּׁוֹנִים וְהַמְּשֻׁנִּים שֶׁכָּבֵר נָחוּ שָׁם, מִמְּתִינִים לִיד רְחוּמָה שְׁתָּבוֹא וְתִאָסֵף אוֹתָם אֶל מְקוֹמָם הָרְאוּי. אִמָּא קִיסָר עֲפָעָה בְּעִינֶיהָ וְהִפְנִתָה אֶת מִבְטָהּ מִשָּׁם.

הסקירה נמשכה. מהמקום שבו עמדה, יכלה לצפות גם אל פנת האכל הצמודה לחדר האורחים. ברכה, הגדולה שבבנות משפחת קיסר, ישבה ליד שלחן האכל הגדול. משקפיה העגלים החליקו כל הזמן במורד אפה, אף היא לא שמה לב לכך, היות שהיתה מרכזת בצביעת ציור בצבעי שמן על-פי מספרים – מבלי שיהיה מתחת לציור ניר עתון, כמו שאמה תמיד בקשה מהילדים לעשות, כאשר הם עובדים בצבעי שמן או גואש. ברכה (שבגיל 13 כבר היתה צריכה לחשב ולהתחשב קצת יותר), לא ראתה שום דבר ממה שקורה סביבה. אבל אמה קיסר ראתה גם ראתה. היא ראתה טפות קטנטנות של צבע שמן, שיצרו דגמה מעניינת על משטח השלחן החשוף, וידעה שכנראה יהיה קשה למדי לקרצף אותו מעליו.

שרה'לה בת השלש כבר הראתה גם היא נטיות אפנותיות, והיתה באמצע צביעת הציור ה-50 שלה בקצהו השני של השלחן הגדול. מסביבה היו פזורים עוד 50 דפים ריקים ובגערך 200 צבעים, עפרונות צבע ולורדים בכל הגונים, שגלשו גם אל הכסאות הקרובים, וכמובן אל הרצפה. שרה'לה לא שמה לב לשום דבר. היא היתה עסוקה ביצירה המפארת ביותר שהוציאה מתחת ידיה עד היום.

אבל אמה קיסר כן שמה לב. היא שמה לב לכל.

רק הן הגדול והבת הקטנה של משפחת קיסר היו חסרים. אשר בן ה-16, הבכור שלה, כבר היה בישיבה קטנה עם פנימיה, אף אמו ידעה שאלו היה בבית, היה תורם גם הוא חלק נדיב למהומה. בעצם, אשר צריך היה להגיע הביתה לשבת. הגברת

קִיסָר הַצִּטְמָרָה כְּשֶׁחֲשָׁבָה עַל הַבָּגָדִים הַנִּקְיִים, עַל הַבָּגָדִים לְכַבִּיָּסָה וְעַל הַסִּפְרִים הָרַבִּים שֶׁלוֹ, שִׁיִּצְטָרְפוּ לְחֹסֶר הַסֵּדֶר הַקָּיִם. אֶפְלוּ הַתִּינִקָּת, רָחֵל אֶהוּבָה (אֶהוּבִי), אֵינָנָה טוֹמָנֶת יָדָה בְּצִלְחָת. עַל-אֵף שֶׁכָּרָגַע הִיא יִשְׁנָה בְּעִרְסָה שֶׁבְּמִרְפֶּסֶת הַקִּטְנָה שֶׁלָּהָם, אוֹתָהּ הֵם סָגְרוּ וְהִפְכוּ לְחֻדְרוֹן, הָיָה לוֹל הַתִּינִקוֹת שֶׁלָּהָ, שֶׁלִּיד אֲרוֹן הַסִּפְרִים, מִלֵּא עַד אָפֶס מָקוֹם בְּעִשְׂרוֹת צַעְצוּעִים בְּכָל צוּרָה וְגֵדֵל. אֵד פֶּלֶא הָיָה שֶׁלְתִינִקָּת בַּת תִּשְׁעָת הַחֻדָּשִׁים עוֹד נוֹתֵר מָקוֹם לַעֲמֹד בּוֹ! לְאֶהוּבִי הָיָה מִנְהַג לְמַשֵּׁךְ מֵהָאֲרוֹן כָּל סֵפֶר שֶׁהָיָה בְּהִשָּׁג יָדָה, כִּד שֶׁחֲלַק מֵהַסִּפְרִים שֶׁזָּכוּ לְטְפוּלָה הָיוּ כְּמַעַט תְּלוּיִים בְּאֹוִיר, חֲלָקִים שׁוֹכְבִּים עַל הַצֵּד וְחֲלָקִים מִנְחִים עַל-גִּבֵּי הַסִּפְרִים, שֶׁעוֹד נִשְׁאָרוּ בְּמָקוֹמָם עַל הַמִּדְפִּים, וּמַעֲלִים אֶבֶק.

נורא ואלים! הבית פשוט הפך למקום שלא נעים – וכמעט לא נתן – לחיות בו. ולא היה מדבר רק בחדר האורחים ובפנות האכל. כל הבית – שאם להודות על האמת, לא כל כך התאים למגוריה של משפחה בת 14 נפשות – היה תהו ובהו אחד גדול. אמא קיסר שלבה ידים וטופפה ברגל אחת על הרצפה. חסר השקט שלה, לנכח המראה הלא־מרנין, הלך וגבר. עד כאן! יש גבול לכל תעלול. בתור אמה של המשפחה הנחמדה והעליזה הזו, היא נסתה להיות נוחה וגמישה ולהעלים עין ממעט חסר סדר. אחרי הכל, ילדים צריכים מקום לשחק בו וצצועים וחפצים שיענינו אותם. אבל מדי פעם, כמו הערב, למשל, היתה מסתכלת סביבה בעיניים של אדם שנכנס אל ביתם בפעם הראשונה – ומה שהיא ראתה בכלל לא מצא חן בעיניה. ואז, היה נדלק בעיניה ניצוץ קטן, שבעבור ילדי משפחת קיסר, פרושו היה שלא ידעו מנוחה, עד שהבית יהיה נקי ומסדר לחלוטין.

היא מחאה כף אל כף. עשרה ראשים התרוממו. עשרה זוגות עיניים ננעצו בה.

"חבריה", אמרה בקול מלא מרץ והחלטיות, "אני קוראת את כלם פה לסדר. ואני מתכננת ל־ס־ד־ר! החל מרגע זה, אנחנו מתחילים להשליט סדר בבית שלנו, ופרוש הדבר הוא להוציא מהבית את הדברים שאנחנו לא צריכים ולסדר את כל מה שאנחנו מחליטים שכן נשאר בבית."

זהבה ויוכי החליפו מבטים. "את מתכננת למשהו כמו נקיון פסח?" שאלה זהבה בזהירות.

"בדיוק."

"בְּאַמְצַע חֲשׁוֹן?" הִתְבַּכֵּן קוֹלָה שֶׁל יוֹכִי.

"אֲנַחְנוּ נַעֲשֶׂה אֶת מָה שְׁצָרִיךְ לְהַעֲשׂוֹת, בְּלִי קֶשֶׁר לַחֲדָשׁ וְלַעֲוֹנָה." הִגְבִּירַת קִיסָר דִּבְרָה בְּצוּרָה שֶׁלֹּא הִשְׁאִירָה מְקוֹם לְשִׂאלוֹת נוֹסְפוֹת. "וְלֹא נִפְסִיק עַד שֶׁכָּל פֶּנֶה כָּאן בְּבִית תִּהְיֶה מְסֻדָּרַת לְמוֹפֶת. אֲנִי מְקוֹנָה שֶׁכָּלְכֶם מְבִינִים אֶת זֶה."

"אָבֵל אִמָּא," מְחַתֶּה רַבֵּקָה, "זֶה יָכוֹל לְקַחַת לָנוּ שְׁבוּעַ שְׁלָם."

הִגְבִּירַת קִיסָר חִיכָה בְּשִׁלּוֹה. "שִׁיקָח שְׁבוּעַ שְׁלָם."

"זוֹז הַצֵּדָה, חֲזָקִי," הִתְנַשְּׁמָה וְהִתְנַשְּׁפָה יוֹכִי. דְּמוּתָהּ נְמוּכַת-הַקוֹמָה כְּמַעֵט נַעֲלָמָה לְגַמְרֵי מַאֲחֹרֵי עֲרֻמַּת סְדִינִים מְקַפְּלִים. "אֲנִי צָרִיכָה לְשִׁים אֶת כָּל זֶה בְּמָקוֹם."

"זוֹזִי אֵת," הִחְזִיר לָהּ חֲזָקִי וְנִכְנֵף בְּמִטָּאָטָא שֶׁהָיָה בִּידּוֹ. "אִמָּא אֲמָרָה שְׁאֲנִי צָרִיךְ לְטָאָטָא אֶת הַפְּרוֹזְדוֹר שֶׁכָּאן לְמַעֲלָה... וְאַחֲר־כֵּן לְמִין אֶת אֶסֶף תְּמוּנוֹת הָרַבָּנִים שְׁלִי וְלִמְצָא לוֹ מְקוֹם שֶׁמֶשֶׁם הוּא לֹא יִפֹּל... וְאַחֲר־כֵּן, לְהוֹצִיא מִהַמְּגָרָה שְׁלִי אֶת כָּל הַבְּגָדִים שֶׁכָּבֵר קְטָנִים עָלָיו... וְאַחֲר־כֵּן ---"

יוֹכִי לֹא נַעֲצָרָה לְהַקְשִׁיב הֶלְאָה. הִיא עֲבָרָה עַל פְּנֵי אָחִיהָ וְהִגִּיעָה לְאַרְוֹן הַמְּצָעִים הַעוֹלָה עַל גְּדוּתָיו שֶׁבְּסוֹף הַפְּרוֹזְדוֹר, בְּקוֹמַת הַגַּג שֶׁל הַבֵּית. אִמָּא קִיסָר יִשְׁבָּה לִיד הָאָרְוֹן וּבִדְקָה כָּל סְדִין, צָפָה וּמִגִּבַּת לְאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ. אֵלֶּה שֶׁהָיוּ שְׁחוּקִים הִגִּיעוּ אֶל עֲרֻמַּת הַסְּמִרְטוּטִים. אֶת כָּל הַשָּׂאָר הָיָה צָרִיךְ לְמִין, לְקַפֵּל וּלְהַנִּיחַ בַּחֲזָרָה בְּאָרְוֹן בְּצוּרָה מְסֻדָּרַת. יוֹכִי לֹא צָפְתָה לְרֹאוֹת אֶת אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ, אוֹ אֶת חִבְרוּתָהּ, אוֹ כָּל דִּבְרֵי אַחֵר פֶּרֶט לְסְדִינִים, סְדִינִים וְעוֹד

סדינים, עד שכל העבודה תשלים. היא התנשבה ליד אמה וננצחה מבט עגום בערמת הסדינים שעדין היה צריך לבדק.

"שלום, יוכי!" קדמה אמא קיסר את פניה בעליזות. כעת, באשר היה כבר מבצע הסדר והנקיון בעצומו, חזר אל פניה חיוכה הרגיל. "מוכנה לעבודה?"

יוכי החזירה לה חיוך חור ונהנה בראשה. סדינים וצפיות. איזה שעמום! והיא הלא כל כך אוהבת פעילות והרפתקאות. מה יכול להיות מענין במיון סדינים? ובפעם – ניצוץ נדלק בעיניה הפחות, שהיו נעוצות בערמת הסדינים שיצאו מכלל שמוש. היא העבירה יד בשערה הקצר והשחר. אהה! בעצם, אם קושרים את הסדינים זה לזה, אפשר לעשות מהם סלם נהדר...

אפשר לקשר קצה אחד למעקה של המדרגות, ולהשתמש בו כדי להחליק לקומה שלמטה. איזו חוויה זו תהיה עבורה ועבור חזקי – מובן שהיא התכוונה לשתף בענין גם את חזקי, שתמיד תכנן אתה יחד את כל התעלולים שלהם.

כעת, לאחר ששקעה בתכניותיה המלהיבות, התקדמה העבודה כאלו מעצמה. אבל בעוד כמה שעות, כבר יהיו התכניות האלה רחוקות מאד ממחשבותיה של יוכי. באשר תשפב לישון הלילה, כבר תרצה מאד שהכל יחזר להיות כמו שהיה אחר הצהריים, כשכל הדאגות שלה בחיים הסתכמו בערמות משעממות של סדינים ומגבות שצריך לסדר בארון.

ולא רק יוכי. בעוד שעות מעטות, עתידים היו להתחפף כל סדרי החיים בבית משפחת קיסר.

לשֹׁפֵט לְפִי מִצַּב הַבֵּית, הָרִי שֶׁהִנְפִּילָה שֶׁל אִמָּא בַּמִּדְרָגוֹת וּבִמְבָצַע
הַנִּקְיוֹן שֶׁלִּפְנֵיהָ וְשֶׁלֹּאֲחֶרֶיהָ, הָיוּ כָּלֵא הָיוּ.

הַיְלָדִים לֹא הִבְחִינוּ בְּתִכּוּנָה מִיַּחַדָּת אֶצֶל הוֹרֵיהֶם. לְפִיכָךְ, נִחְתָּה
עֲלֵיהֶם הַהוֹדָעָה בְּהִפְתָּעָה גְּמוּרָה.

עָרַב אַחַד, בְּדִיוֹק בִּשְׁעָה שָׁבָה הִחֲלוּ הַיְלָדִים לַעֲרֹךְ אֶת הַכְּנוּתֵיהֶם
לְשֵׁנֵת הַלֵּילָה, חִזְרוּ אָבָא וְאִמָּא הַבֵּיתָה מִמְּקוֹם כָּלִשָׁהּ. יוֹכִי מְזֻגָה
לְעֶצְמָהּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כּוֹס מִיץ בַּמִּטְבָּח.

"יוֹכִי," בָּקַשׁ מִמֶּנָּה אָבָא, "בָּקָשִׁי מִכָּל הַיְלָדִים לְהִגִּיעַ לַחֲדָר
הָאוֹרְחִים תוֹךְ יְדָקָה בְּדִיוֹק."

"מָה קוֹרָה, אָבָא?" תָּמָהּהָה יוֹכִי, אֵךְ לֹא קִבְּלָה כָּל תְּשׁוּבָה. תִּמְחִיתָהּ
גִּדְלָה לְנִכְח הַמִּבְטָה הַמְּשֻׁנָּה שֶׁרָאֲתָה בְּעֵינֶיהָ שֶׁל אִמָּא, מִבְּטָה מִפְּזָר
וְחוֹלְמָנִי מִשָּׁהוּ.

הִיא לֹא בִּזְבָּזָה זְמַן מִיָּתֶר, וְעָלְתָה מִיָּד לַחֲדָר הַבָּנִים, וּלְאַחֵר
שָׁזְמְנָה אוֹתָם לְאַסְפָּה הַמְּשֻׁפְּחָתִית בַּחֲדָר הָאוֹרְחִים, יָרְדָה
בְּמַהֲרִיּוֹת לַחֲדָר הַבָּנוֹת לְקָרָא גַם לָהֶן.

יְלָדֵי מְשֻׁפְּחַת קִיסָר הִתְקַבְּצוּ בְּמַהֲרִיּוֹת בְּמִקְוֶה שֶׁאֵלִיו נִקְרָאוּ. אֵלָה
שֶׁהִגִּיעוּ רֵאשׁוֹנִים הִתְיַשְּׁבוּ עַל הַסֵּפָה, וְהָאַחֲרִים לָקְחוּ כִּסְאוֹת מַעַם
שֶׁלֶּחַן הָאֵכֶל וְיָצְרוּ מַעֲיָן חֲצִי מַעְגָּל בִּיחָד עִם הַסֵּפָה. רַק אִשִּׁי,
שֶׁשָּׁהָה בִּישׁוּבָהּ, וְאַהוּבִי, שֶׁכָּבַר יִשְׁנָה בְּמִטָּתָהּ, נִעְדְּרוּ.

אָבָא וְאִמָּא הִתְלַחֲשׁוּ בְּמִשְׁךְ שְׁנִיּוֹת מִסֵּפֶר. לְאַחֵר מִכֵּן, כִּחְכַּח אָבָא
קִיסָר בְּגִרּוֹנוֹ. "כֻּלָּם כָּבָר הִגִּיעוּ? יֹכִי!"

"מָה קוֹרָה, אָבָא?" שָׁאַלָה יוֹכִי בְּסִקְרָנוֹת.

אָבָא וְאִמָּא הִחֲלִיפוּ בֵּינֵיהֶם מִבְּטִים. אִמָּא הִיָּתָה זֹו שֶׁהִחֲלָה לְדַבֵּר.
הִיא נִרְאֶתָה נִרְגָּשֶׁת מַעַט וְלֹא כָּךְ יָדָעָה בְּמָה לְהִתְחִיל.

"אז ככה. אבא ואני יודעים עד כמה אתם, ילדים, אוהבים את הבית שלנו ואת השכונה שלנו. אבל המציאות היא שהבית הזה, עם כל השפוצים שעשינו בו, לא בדיוק נועד למשפחה בגדל של המשפחה שלנו. הארונות מלאים עד אפס מקום – " (מי כמוני יודע, "לחשה זהבה).

" – והבית תמיד מבלגן ולא נקי. היא נשמה נשימה עמקה. "התאונה הייתה בעצם הקש ששבר את גב הגמל, אבל גם קדם חשבנו על זה שאין ברירה וחיבים לחפש דירה גדולה יותר. " "אמא!" צווחה יוכי בקול דקיק. "אנחנו עוברים דירה?"

אבא קיסר בקש שקט. "מצאנו מקום, אמר, "מקום מרוח. בעצם, זו לא דירה, אלא בית פרטי עם חצר די גדולה. הוא לא רחוק מאד מכאן, והוא מתאים בהחלט לצרכיה של המשפחה שלנו ואפלו יותר. אתם תתלהבו מאד."

ההערות החלו בזמזום שקט, שהתגבר עד מהרה והפך להמלה של ממש.

ברכה נעמדה, במטרה למשוך את תשומת לבו של אביה. "אבא, מתי אנחנו עוברים?"

היתה זו אמא שענתה: "בקרוב ממש."

ואבא המשיך: "ברגע שאמא כבר לא תזדקק לקבצים שלה. כנראה, תוך שבועים וחצי, בעזרת ד'."

"בית חדש, איזה יפי!" צהלה זהבה והחלה לרקד מסביב לשלחן. דני ושרה'לה הצטרפו אליה ויצרו מעגל אתה ביחד והסתובבו יותר ויותר מהר, עד שאבדו את שווי המשקל ונפלו בקולות צחוק על אחיהם ואחיותיהם שישבו על הספה.

"אוֹלֵי תִנְהָרוּ!" רָטַן מוֹיֶשֶׁי, אָבֵל גַּם הוּא נִסְחַף עַד מִהֲרָה בְּהִתְלַהּבוֹת הַכָּלְלִית. "אָבֵא, אוֹלֵי בְּבִית הַחֲדָשׁ יִהְיֶה לִי מָקוֹם לְבָנוֹת כָּל מִינֵי דְבָרִים בְּנִגְרוֹת, אוֹ בְּאֶלְקָטְרוֹנִיקָה?"

"בְּהַחֲלֵט, מוֹיֶשֶׁי," הִשִּׁיב אָבִיו. "יֵשׁ מִתַּחַת לְבֵית מִרְתִּי עֵנֶק. זֶה בֵּית גָּדוֹל, יְלָדִים, גָּדוֹל מִמֶּשׁ."

"לֵךְ, בְּרָכָה, יִהְיֶה חֹדֶר מְשֻׁלָּךְ," בִּשְׂרָה אִמָּא. "וְגַם אֶתָּה, מוֹיֶשֶׁי, תֵּישָׁן בְּחֹדֶר לְבַד, חוּץ מֵאֶשֶׁר בְּבִיר־הַזְּמָנִים, כְּשֶׁאֲשִׁי יָבוֹא מִהַשְׁיָבָה."

"יֵפִי!!" צָהְלוּ בְּרָכָה וּמוֹיֶשֶׁי בְּמִקְהֶלָה.

"וּבְנוֹסֶף," הִמְשִׁיךְ אָבֵא קִיסָר, "יִהְיֶה בּוֹ מִסְפִּיק מָקוֹם לְהִכָּנֵת שְׁעוּרֵי בֵּית, וְגַם לְאִרוּחַ. סוּף-סוּף נוֹכַח לְהַזְמִין אוֹרְחִים לְשִׁבְתוֹת וּלְחֻגִּים."

קָרִיאוֹת הַשְּׂמִיחָה שֶׁנִּשְׁמְעוּ הַפַּעַם עָלוּ עַל כָּל הַקוֹדֶמּוֹת. אוֹרְחִים לְשִׁבְתָּ – מַה יָכוֹל לְהִיּוֹת יוֹתֵר טוֹב מִזֶּה?!

"נִשְׁמָע מִמֶּשׁ כְּמוֹ חִלוּם," אָמְרָה תִּקְוָה בְּאַנְחָה שֶׁל צְפִיָּה.

"זֶה בְּאַמֶּת בֵּית חִלּוּמִי," אָמְרָה אִמָּא קִיסָר. "אֲנִי בְּטוּחָה שֶׁתֵּאֱהָבוּ אוֹתוֹ מֵאֲד."

יְלָדֵי מִשְׁפַּחַת קִיסָר כָּבֵר אֱהָבוּ אֶת בֵּיתָם הַחֲדָשׁ, עַל-אֵף שֶׁלֹּא רָאוּ אוֹתוֹ עַדְיוֹ.

"בְּאַיִזָּה תֵּאָרִיךְ בְּדִיוֹק אֲנַחְנוּ עוֹבְרִים?" רָצְתָה יוֹכִי לְדַעַת. "כְּבֵר אֵין לִי סִבְלָנוֹת לְחִפּוֹת."

"בְּעֶזְרַת ד', בְּיוֹם רִאשׁוֹן, ח' בְּכֶסֶל, הַשְׁיָבָה אִמָּא.

"נִרְאָה לִי שֶׁאִמְחַק כָּל יוֹם עַד אֲזִי בְּלוּחַ הַשָּׁנָה," הִכְרִיזָה דִּינִי.

"אוֹלֵי נִשְׁתַּמֵּשׁ בְּלוּחַ הַשָּׁנָה הַגָּדוֹל שֶׁבְּמִטְבַּח," הִצִּיעָה אִמָּא קִיסָר.

"כִּדְּ נוֹכַל לְרְאוֹת בְּלִנּוּ אִידֵּי הַזְּמַן עוֹבְרִים." הִיא נִשְׁמָעָה נִרְגָּשֶׁת יוֹתֵר מִכֵּלָם. "בּוֹאוּ נִסְמֵן כָּבֵר עֲכָשׁוּ אֶת הַיּוֹם הַזֶּה שְׁעֵבֵר." וְכֵן, בְּשֶׁהִיא מִדְּדָה עַל קִבְיָהּ, הוֹבִילָה אֶמָּא קִיסָר אֶת הַחֲבוּרָה בְּלָה אֶל הַמִּטְבָּח, הוֹצִיָאָה לוֹרֵד "אַרְטֵלִין" מֵאַחַת הַמְּגִירוֹת וְסִמְנָה אֶת ה־X הָרָאשׁוֹן עַל לֹחַ הַשָּׁנָה שֶׁהָיָה תָלוּי עַל הַקִּיר. "וְכַעֲתָּה", פָּנְתָה אֶל יְלָדֶיהָ בְּחִינָה רַחֲבָה, "לֹא נוֹתֵר לָנוּ אֶלָּא לְהַתְחִיל לְאַרְזֵי!"